

ZVONČEK

LIST'S PODO:
BAMI' ZA:::
SLOVENSKO
MLADINO:::

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1909.

Leto X.

Jurij Kozina.

(Naš človek.)

Na hribčku cerkvena stoji,
v zvoničku bingabom brenči,
da se razlega črez doline
tja k bajti Jurija Kozine.

Kozina je že star možak,
veselje dela mu tobak,
ki poteguje ga iz pipe,
izrezane iz mehke lipe.

Pri bajti žive ni stvari,
le koza Liska tam živi,
ki prosto se krog bajte pase,
kjer trava in grmovje rase.

Kozina gluh je, napol slep,
kozici gleda le na rep,
ki vedno stresa z njim in maje
ter znamenja različna daje.

Na hribčku zvonček zabinglja,
kozica z repkom pomahlja;
Kozina brž klobuček sname
in na ves glas moliti jame.

Kozica krepko zamahlja:
„Čast Bogcu, da sva še živá!“
Kozina zopet se pokrije
in za kozico v hram zavije.

V noč bajtica se potopi;
Kozina pa s kozico v nji
na slami sanja sen sladkejši
kot kralj na svili najmehkejši!

Fr. Rojec.

